

И наистина, ако героичнитѣ български майки, храбритѣ български бащи и синове, предъ образа на разветитѣ знамена не шепнѣха: „Сърдцата ни сѣ ваши, Родино и Царю“, могли ли бѣха по села и градове да се изградятъ гранитни паметници на българската храбрость? Би ли могло вражиятъ кракъ да не оскверни огницата ни?

.....

Още на времето запазихъ единъ отъ тѣзи надписи, за да го приката днесъ върху коруцитѣ на разказитѣ си, защото разказаното е избършено отъ войници на полка, винаги шепнѣщи: „Сърдцата ни сѣ ваши...“

.....

Първиятъ си томъ разкази съ този надсловъ поднасямъ сега, когато едни отъ героитѣ, паднали на браннитѣ поля, сѣ вече прахъ, други — починали, а трети — живи, съ поблѣбли вече коси.

— Късно?

— Не.

Скѣтахъ ги, разказитѣ, за днитѣ, когато тѣхната нравствена природа ще е полезна за подрастващитѣ поколѣния.

Скѣтахъ ги за времето, когато списания и вестници ще се нареварватъ да обявяватъ награди за умодѣлсканици, редуси и др.; когато подлистната художествена литература